

тель Шойлевъ влѣзе въ класъ. Той ги прибра отъ всички ни и си ги занесе въ учителската стая.

На следния день той влѣзе въ класъ. Като връщаше картинитъ, всѣкому казваше по нѣщо, но като дойде до моята картина, широко се усмихна.

— „Хъ, — помислихъ си азъ, — познава се, че я много харесалъ.“

Той ми подаде рисунката и съ гласъ, въ който звучеше снизхождение и участие рече:

— Не си сполучилъ, Дочко, макаръ, че много си се старалъ. Натискалъ си молива, разцапвалъ си безъ мѣра кредата... Нѣма свободна линия, нѣма перспектива, нѣма вѣренъ рисунъкъ!

Загълхналъ отъ страшна изненада, азъ едва промълвихъ:

— Какъ тъй, господинъ учителю, ами че нали...

Той ме пресече:

— Нѣма защо да се смущавашъ. Бележка никому нѣма да пиша. Но азъ ще ти задамъ една специална задача. Искамъ да ми нарисувашъ тоя пейзажъ съ думи. Ще го опишешъ така, като че имашъ домашно по български.

Отчаянъ и убитъ, азъ съ ужасъ видѣхъ колко е жестоко учителъ Шойлевъ.

Цѣлиятъ подиробѣдъ правихъ описание на картинката и на следния день, следъ като му дадохъ описанието и той го проче-

те, лицето му засия. Какво иска да каже съ това? Пакъ ли не съмъ нищо?

Все тъй съ просияло лице, той заговори:

— Слушайте деца! Ще ви прочета описанието, което Дочко Ламбевъ направилъ съ думи.

Като помислихъ че Шойлевъ съ тая моя работа ще покаже образецъ на некадърностъ, изтрѣпнахъ и неволно извикахъ:

— He! He!... — и посегнахъ... Исканъ да грабна ржкописа си отъ ржката на учителя.

Той кротко ми направи знакъ да си седна.

— Седни си сега и слушай. — И зачете.

— „Какъ?! — мислѣхъ си азъ — никой ли не ми се смѣе? Нима не е много лошо това?“

Да, всички слушаха съ голѣмо внимание. Азъ не смѣхъ да погледна никого отъ страхъ да не забележа ирония по лицата имъ.

Но какъ хубаво четѣше учителъ? Азъ виждахъ една жива картина, която кипѣше предъ менъ, картина, на едно село, което сякашъ отъ години съмъ познавалъ. Тукъ бѣха и стадата и кравитѣ, и ржката и моста и конския черепъ на плета и Стаменчо и кучето Гошо — родителитѣ и тжжната раздѣла... Хубаво, свѣтло, топло. Ученицитѣ изказватъ шумно възторга си, и учителъ увлѣченъ четѣше, четѣше, четѣше...

Най-после свърши. Той дигна глава и прокара погледъ по лицата на ученицитѣ.

— Нѣма защо да ви питамъ какъ ви се вижда. Ето, лицата ви сияятъ отъ задоволство. Вие се радвате, че единъ вашъ съученикъ е направилъ едно тъй хубаво описание.

Оттукъ-оттамъ се обаждатъ:

— Чудесно, господинъ учителю!

— Много хубаво.

— Отлично, отлично!...

Шойлевъ заговори:

— Сега нека, Дочко, да ти кажа и своето мнение. Както виждамъ, ти художникъ нѣма да станешъ, но че ще сташенъ писа-